

dyres, og at deres Forhold skal gøres ydermere daarlige, end de ere i Forvejen, da er dette en forkert Vej, man er kommen ind paa, og man burde slaa ind paa andre Veje.

Den højtærede Minister har jo forhandlet med Kolonialraadene derovre. Disse Kolonialraad ere jo, som den ærede sidste Taler har bemærket, en reaktionær Indretning og er Repræsentation for den Overklasse derovre, som udbytter Befolkningen, en Overklasse, som ikke en Gang har hjemme paa Øerne, men som for en stor Del kun er der, saa længe den kan tjene Penge ved at være der, og saa forsvinder igen. Det ligger i Sagens Natur, at denne Overklasse først og fremmest har sin egen Interesse for Øje og ikke den store Befolkning. Nu har den højtærede Minister konfereret med disse Kolonialraad, og det synes, som om det er det, vi skulle rette os efter her, hvad disse Folk ønske. Men naar man husker paa, at det er dem, der have regeret derovre i en lang Aarrække, at det er under deres Herredømme, at Øerne ere komne i den Tilstand, hvori de nu ere, og at det er under deres Herredømme, at Befolkningen er sunken saa dybt, som den er, kan man saa virkelig kræve, at man først og fremmest maa tage Hensyn til, hvad de ønske, der skal gennemføres. Det, vi skulle gøre her, er at danne os et klart Billede af, hvorledes Forholdene i det hele taget ere, og hvad der trænges til; og her have vi da denne udmærkede Kommissionsbetænkning, hvoraf man kan gennemskue de allerfleste Forhold derovre paa en temmelig klar Maade, saa at man derved let kan danne sig et Begreb om, hvad der trænges til. Og vi bør føle det Ansvar, vi have overfor Øerne, saaledes at vi, uanset om Overklassen derovre vil det eller ikke, burde gennemføre i den store Befolkningens Interesse de Lovforslag, der skulle ophjælpe denne Befolkning; og de Foranstaltninger, som Kommissionen i saa Henseende har foreslaaet, burde Ministeriet have taget med. Men den Karakter har det forelagte Lovforslag ikke. Det er en rent fiskal Lov, som tager Sigte paa at tilvejebringe Balance og tilvejebringe den paa den mest uheldige Maade af alle, nemlig ved at vælte forøgede Byrder til Dækning af Underskuddet over paa den store Befolkning.

Jeg har derfor sammen med et andet Medlem med Hensyn til de to Love, der angaa Spiritusbeskatningen paa Øerne, stillet Forslag til en Dagsorden, som jeg nærmere skal komme tilbage til, naar vi

komme til disse specielle Forslag, og derfor ikke nærmere skal komme ind paa nu.

Jeg skal saa tillige nævne en ganske enkelt Ting i det Forslag, som jeg tilligemed det andet nævnte Mindretalsmedlem har sluttet mig til. Jeg skal nævne Spørgsmaalet om Gendarmerikorpsset. Den ærede Minister foreslaar den nuværende militære Styrke afløst af et særligt Gendarmerikorps, som ikke skal have den Styrke, som Militærstyrken nu har. Det bliver altsaa en Reduktion. Men det forekommer mig ligesom den sidste ærede Taler, at det, man skulde have derovre, var et stedligt Politi, som ganske sikkert ogsaa vil være tilstrækkeligt. Jeg kan i saa Henseende henholde mig til de Argumenter, som fremkom fra det ærede Medlem, at naar man arbejder paa at forbedre Forholdene derovre, saaledes at Befolkningen bliver tilfreds, og har Grund til at være tilfreds, saa at den kan se, at der er økonomisk Fremgang, at den faar forøget Frihed og Indflydelse, saa vil Befolkningen ganske sikkert ogsaa føle sig tilfreds, og saa behøves der ingen Militærstyrke til at holde den i Ave. Den Revolutionsfrygt derovre, der ligger til Grund for Militærstyrkens Tilstedeværelse, bundet ikke i, at Folkene derovre ere særlig revolutionært anlagte, men i en naturlig Misfornøjelse hos den store Befolkning med Forholdene, idet den lever i ligefrem Nød, ligefrem Sult og ligefrem Elendighed. Og saa ved man ikke bedre Raad end at vende Bøssepiberne imod den. Det er en ganske forkastelig og forkert Fremgangsmaade. Naar Befolkningens Trang afhjælpes, bliver der nok roligere Forhold derovre saavel som alle andre Steder.

Men dette stedlige Politi, som altsaa skulde have en rent kommunal Karakter, vil man ikke kunne faa i Øjeblikket, siger man, bl. a. af den Grund, at de kommunale Kasser ikke kunne bære de dermed forbundne Udgifter. Nuvel, saa lad os faa Gendarmeriet foreløbig, men jeg betragter det kun som en rent foreløbig Foranstaltning, og idet jeg ønsker det indskrænket saa meget som muligt, gaa de Ændringsforslag, vi have sluttet os til, ud paa en yderligere Indskrænkning af Gendarmeriet, dog saaledes, at det efter vor Formening vil være fuldt tilstrækkeligt i den Periode, hvor man overhovedet behøver et saadant Gendarmeri. Vi gaa ud fra, at ved Lovens Revision — forudsat, at vi her i Danmark gøre vor Pligt overfor Øerne ved at søge at ophjælpe dem økonomisk — vil man have set, at man kan undvære